

πρὸς τοὺς παρτζινεβέλους του, νὰ τὰ δίδουν τῶν καμπιαδόρων· εἰ δὲ καὶ δὲν τὰ στείλῃ, τὰ αὐτὰ διάφορα νὰ προσθέτῳ κοντὰ εἰς τὴν ἄλλην σερμαγίαν καὶ αὐτὰ νέα σερμαγιά, ἥτοι τὰ 100 νὰ γίνονται 140 καὶ νὰ ἀγροικῶνται εἰς ρεζίγον τῶν καμπιαδόρων καὶ νὰ κορέρῃ τὸ διάφορον πρὸς 1, $\frac{1}{2}$ παρὰ τὸν μῆνα τὸ γρόσι, ἀφ' ἡμέρας ὅπου κάμῃ ἀρχὴν τοῦ νέου ταξιδίου, ἕως νὰ ἔλθῃ εἰς Ὑδραν». (ἐν 25, 2, σ. 261–263).

ΣΗΜ. Ἐν τούτοις, ἐν 221, τ. 1, σ. 249–251 δημοσιεύεται κείμενον ἐκ 12 ἄρθρων, ἐξ ἀτελοῦς ἀντιγράφου ἐν ΓΑΚ, τοῦ ἐκδότου «βελτιώσαντος τὸ λεκτικὸν καὶ ἀποσκορακίσαντος τὰς τουρκικὰς καὶ ἰταλικὰς λέξεις», ὡς ὁμολογεῖ αὐτόθι, σ. 248.

581

1804. Ἐγγραφον, 23 Αὐγ., διορισμοῦ προεστοῦ τοῦ χωρίου Γ ο Ὑ ρ α, ἐπικεκυρωμένον παρὰ τοῦ ἐπ. Θαυμακοῦ Ἀθανασίου, ἐν 341, σ. 13.

«Διὰ τοῦ παρόντος μας γράμματος φανερώνομεν ἡμεῖς οἱ ραγιάδες Γουριῶτες ἅπαξ ἅπαντες, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, ὅτι ἐσυμφωνήσαμεν ὅλοι μας καὶ ἐπήγαμεν καὶ ἐπαρακαλέσαμε τὸν κύρ Θεόδωρον Λογοθέτην καὶ τὸν ἐβάλαμεν προεστὸν εἰς τὴν χώραν μας, διὰ νὰ μᾶς κυβερνήσῃ ὅσον εἶναι τῶν δυνάμεών του καὶ ἔχομεν ὅλοι μας μὲ ὅλον μας τὸ χουσνοντλίκι νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν κοντὰ του εἰς ὅσα ἤθελε μᾶς προστάξῃ. Καὶ ἂν ἤθελε ὁμως κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς νὰ τὸν κατατρέξῃ, ἔχομεν ὅλοι ἡμεῖς νὰ τὸν ἀποκριθῶμεν καὶ αὐτὸς νὰ μένῃ ἡσυχος. Καὶ ἂν ἤθελε τὸν ἀκολουθήσῃ κανεὶς ἑσθῶς ἐδῶ ὅπου βρίσκεται εἰς τὴν δουλειάν μας, ἔχομεν νὰ τὸ ἀποκριθῶμεν ἡμεῖς, ἡ χώρα. Καὶ ἂν οὕτως παραλλάξωμεν ἀπὸ ἐτοῦτα ὅπου γράφομεν ἐκ τῶν ἐδίων χειρῶν μας, ἔχει νὰ μᾶς παιδεύσῃ μὲ τὸν ἀγᾶ μας, ἢ μὲ ἄλλην κρίσιν, ὅποιαν θέλει. Καὶ διὰ τὸ ἀληθές, ἐδόθη τὸ παρὸν μας εἰς χεῖρας τοῦ κύρ Θεοδώρου Λογοθέτου καὶ ἔστω εἰς βεβαίωσιν».

582

1804(?)—Χρονικὸν ἐκ τοῦ Κώδικος ἐπισκοπῆς Δελβίνου, ἐν 255, σ. 64.

«... Οἱ πολῖται ἐζήτησαν ἐξ αὐτοῦ (τοῦ ἀρχιερέως Παρθενίου) διὰ ἓν συνοικέσιον κατὰ τὸν Ἀρμενόπουλον εἰς τὸ χέρι τοῦ προεστῶτος καὶ τοῦ εἶπαν νὰ δόσῃ ἄδειαν ἐξ ἀνάγκης. Ὁ δὲ ἀπεκρίθη λέγων : εἶμαι προεστὼς νὰ παρατηρήσω, ἔπειτα νὰ πράξω· ἐπαρατήρησα λοιπὸν καὶ κατὰ τὴν ιδέαν μου δὲν πράττω· νὰ, αὐτὸ μὲ διατάττουν οἱ θεῖοι νόμοι !. Τούτου ἕνεκα ἐσυγχίσθησαν ἀναμεταξὺ καὶ ἀπερνῶντας καιρὸς, ἔγραψαν οἱ πολῖται γράμματα εἰς τὴν μητρόπολιν Ἰωαννίνων καὶ διὰ χρημάτων τοὺς ἔστειλαν τὴν ἄδειαν τοῦ ποθουμένου συνοικεσίου. Τοῦτο μαθὼν ὁ Παρθένιος, τοῦ ἐφάνη προσβολὴ καὶ κατηγορία, ἔκαμε καὶ αὐτὸς παρενθὺς τὴν παραίτησίν του...».

583

1805. Ἐγγραφον δημογερόντων Ζαγορίου, ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου, εἰς ἐπιστολὴν Ἀθ. Ψαλίδας, περὶ ἰσχύοντος ἐθίμου αὐτόθι περὶ δικαιωμάτων δανειστῶν προικοδότου ἐπὶ τῆς προικός, ἐν 107, σ. 321–322.

«... Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν... τὸ κανόνι τοῦ Ζαγορίου δὲν ἀναιρεῖ τὸ νόμιμον. Ἡ

